

[Vagn Bro.]

nemlig inden 1. Januar 1946, er vel kort, og det kan ikke nægtes, at hvis det drejer sig om Folk, som ikke følger denne Lovgivning og ikke ser i Bladene, at denne Sag nu er ordnet, kan Tidsfristen maaske siges at være noget kort. Derfor har Udvalget stillet Ændringsforslag Nr. 3, som indeholder følgende Tilføjelse: „, dog at Justitsministeren under ganske særlige Omstændigheder kan tillade, at Sagen indbringes for Oprejsningsnævnet efter denne Dato“.

§ 5 drejer sig om — om jeg saa maa sige — Proceduren for Oprejsningsnævnet, og det hedder i denne Paragraf, at den erstatningsøgende skal have Lejlighed til at afgive Forklaring over for Nævnet efter at være blevet gjort bekendt med det foreliggende Materiale, medmindre Nævnet anser Afgivelsen af en saadan Forklaring for at være uden enhver Betydning for Sagens Afgørelse. Udvalget har imidlertid ment, at det skal den paagældende selv bestemme; det skal Nævnet ikke afgøre. Det er muligt, at den paagældende ingen Erstatning skal have, men hvis han ønsker det, skal han i hvert Fald have Lov til at møde for Nævnet og afgive sin Forklaring. Og hertil siger Ændringsforslag Nr. 4.

Jeg skal paa Udvalgets Vegne anbefale disse Ændringsforslag. Og saa maa jeg maaske lige til Slut — efter nu at have røgtet mit Hverv som Udvalgets Ordfører — ogsaa som mit Partis Ordfører have Lov til at anbefale disse Ændringsforslag og, til sin Tid, selve Lovforslagets Vedtagelse. Samtidig ønsker jeg dog at sige, at det er med Beklagelse vi gaar til denne Lovgivning, naar det ikke har kunnet lade sig gennemføre, at disse Sagers Afgørelse henlægges til de ordinære Domstole. Jeg skal dog ikke føre denne Tale videre; jeg har sagt det Gang paa Gang, og det er fra vort Partis Side Gang paa Gang nævnt, at det er med Beklagelse vi ser disse Særdomstole og — kan man ogsaa sige — Særafgørelser; men vi skal som sagt anbefale de stillede Ændringsforslag og derefter Lovforslaget til Vedtagelse.

Hjermind: Den ærede Ordfører (Vagn Bro) fremsatte vedrørende Betænkningens trediesidste Afsnit, hvori det hedder: „Udvalget udtaler med Tilslutning af Ministeren, at ved denne Lov berøves ingen af de internerede den Ret til Erstatning, de maatte have efter den almindelige Lovgivning“, nogle Udtalelser, og jeg vil i den Anledning gøre en enkelt Bemærkning. Den ærede Ordfører sagde nemlig, at han vilde

ikke kommentere den nævnte Udtalelse, der maatte tale for sig selv, den stod saa tydeligt og klart affattet. Jeg vil for mit eget Vedkommende sige, at jeg betragter det, Udvalget dér udtaler, som en Selvfølgelighed, og jeg har det Indtryk, at det var en Selvfølgelighed, der blev klaret allerede i det første Samraad med Ministeren. Der kan nemlig tænkes den Mulighed, at en interneret dels har siddet som interneret i en vis Periode, og dels har siddet fængslet i en Periode, hvorefter han løslades. Han vil i saa Tilfælde have Ret dels til en Oprejsning og Erstatning efter denne Lov og dels til en Erstatning efter de almindelige Regler i Retsplejelovens Kap. 93 A. Herom er der ikke og har heller aldrig — mener jeg — været nogen som helst Tvivl. Der er dog endnu en Mulighed til for en Fortolkning af denne Bestemmelse, og jeg maa formode, at det ogsaa er det, der ligger i den Udtalelse, den ærede Ordfører fremsatte, nemlig at det skulde kunne tænkes, at en Person, der har været interneret, skulde gøre et Krav gældende ved civil Søgsmal mod de Personer, der havde interneret ham. I saa Tilfælde synes jeg heller ikke, at man skal betage nogen denne Ret, hvis nogen maatte ønske at benytte den, men jeg anser det nu paa Forhaand for at være ganske usandsynligt og ogsaa ganske urimeligt, om noget saadant virkelig skulde finde Sted.

Ogsaa jeg er af den Opfattelse, at det havde været bedst, om det havde været de almindelige Domstole der skulde træffe Afgørelse her, men ligesom Udvalget har jeg bøjet mig for de Argumenter, den højtærede Justitsminister med stor Styrke har fremført over for Udvalget. Jeg synes imidlertid, at de Takster, som § 2 indeholder, er meget smaa, og jeg tror, at mange, der har været ude for en Tort og en Lidelse, som jo i Virkeligheden er større end nogen anden, vil synes, at det er en Fedteskilling, som de egentlig ikke bryder sig om at tage imod. Men den højtærede Justitsminister har over for Udvalget gjort gældende, at det antagelig ikke vilde blive større Beløb, hvis det havde drejet sig om de almindelige Domstole, og vi skal derfor ikke her stille noget Ændringsforslag. Jeg har blot villet give Udtryk for, at jeg anser disse Beløb for at være meget smaa. Men i Forbindelse med den Diskussion, der har været i Anledning af Loven, er det vel rigtigt at sige, at der under Formueskade, som omtalt i § 1, ogsaa falder tabt Arbejdsfortjeneste.

Det hedder i Betænkningen, at der i Tvivltilfælde maa anlægges en lempelig Fortolkning med Hensyn til Ordene „natio-